

Griffienummer 185 /2018
Datum van uitspraak 22 JANUARI 2018
Notitienummer parket DE66.L9.404/14/GESW2 DEBAVEYE Jean-Pierre e.a.

**Rechtbank van eerste aanleg
Oost-Vlaanderen
afdeling Dendermonde
strafzaken**

Vonnis

D13M kamer

Guy Dson

Aangeboden op

BM 4114/066
 ST-002 B
 IN op woensdag
14 - 02 - 2018
 B.00/02011/3426

OPENBAAR MINISTERIE

BURGERLIJKE PARTIJ / EISER TOT HERSTEL

286 • HET COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN VAN DE
GEMEENTE _____, met burelen te _____

⇒ Ter terechtzitting van 20 november 2017 vertegenwoordigd door
mr. T. Huygens loco mr. E. Rentmeesters, advocaat te Sint-Niklaas

BEKLAAGDEN

287 1. _____ bediende, geboren te _____ op
_____, wonende te _____ ;

⇒ Ter terechtzitting van 20 november 2017 in persoon aanwezig,
bijgestaan door mr. W. De Lange, advocaat te Lokeren

288 2. _____ ondernemingsnummer _____ met
maatschappelijke zetel te _____ ;

⇒ Ter terechtzitting van 20 november 2017 vertegenwoordigd door
haar lasthebber ad hoc, mr. P. Buysse, advocaat te Aalst

1. TENLASTELEGGINGDe eerste en de tweede

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

Hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.5°b (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens) van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden

op het perceel gelegen te _____ kadastraal gekend als _____
en _____, eigendom van _____ ondernemingsnummer _____
met maatschappelijke zetel te _____, bij aankoopakte van
verleden door notaris _____ te _____

A

meer bepaald

het terrein te hebben aangelegd en gewoonlijk te hebben gebruikt voor het parkeren van voertuigen door het te hebben verhard met gemalen steengruis over een lengte van 59,50 meter en een breedte van 11,20 meter en te hebben toegelaten dat klanten aldaar hun voertuig parkeerden

Te _____ : in de periode van 28.01.2014 tot de datum van het bevel tot dagvaarding

deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

* * *

2. PROCEDURE

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 20 november 2017.

De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde het Openbaar Ministerie en de aanwezige partijen.

3. BEOORDELING OP STRAFGEBIED

3.1. De feiten

Op 28 januari 2014 stelt de lokale politie van _____ vast dat op een perceel gelegen in de _____ : tussen de huisnummers _____, kadastraal gelend als _____, zonder vergunning een terrein wordt gebruikt voor het parkeren van voertuigen. Het linker gedeelte van het perceel is met hekken aan de straatkant afgesloten, het rechter deel is niet afgesloten. Aan het hekken aan de straatkant zijn bevestigd:

- een bord met het opschrift "privaat parking voor klanten tijdens de duur van het aankopen";
- en een afbeelding van het verkeersbord E1 (verboden te parkeren) met de vermelding "niet voor de poort parkeren" en
- een afbeelding van het onderbord V11 (takelen).

Op het perceel staan twee voertuigen geparkeerd. Het perceel _____ maakt deel uit van een onteigeningsprocedure. Het gebied wordt geregeld door een _____ (zone voor cultuurerf), goedgekeurd op 10.12.2009. De eigenaar van het perceel is tweede beklagde. De afgevaardigd bestuurder is eerste beklagde.

In verhoor verklaart eerste beklagde het volgende:

- Op 18.07.2007 werd het vroegere café met achterliggende grond aangekocht door de
- Hij verkreeg in september 2009 te toelating om het gebouw te slopen. Tot op het pasniveau werd het perceel opgevuld met gemalen stenen. Het perceel biedt enkel de tijdelijke mogelijkheid om de wagen achter te laten, in afwachting dat de gemeente hem de goedkeuring geeft van het bouwplan ingediend op 25.11.2009.
- De gemeente heeft zelf voor de oprit van het perceel te stoptekens en stopstrepen geverfd. De gemeente stemt m.a.w. zelf in met de tijdelijke parkeermogelijkheid.

Het college van burgemeester en schepenen gaf de volgende repliek.

- De vergunning van 30.07.2009 gaf geen toelating om het perceel tot op pasniveau op te vullen met gemalen stenen.
- Er werd op 8.12.2009 een aanvraag ingediend om een meersgezinswoning te bouwen met daarachter 21 parkeerplaatsen voor het personeel van . Deze vergunning werd door de gemeente geweigerd op 18.03.2010. In beroep verleende de bestendige deputatie een vergunning voor de bouw van de meergezinswoning doch weigerde de vergunning voor de parking. Deze vergunning werd vernietigd bij arrest van 27 maart 2012. Na deze vernietiging besloot de bestendige deputatie het hele project te weigeren bij besluit van 21 juni 2012. Tegen deze beslissing werd door de beroep aangezet doch dit beroep werd afgewezen bij arrest van de Raad voor de Vergunningsbetwistingen van 16 juli 2013. In dit arrest werd berust door de
- Het terrein wordt al verschillende jaren gebruikt als parkeerzone voor het personeel van de
- Het RUP dateert van 10 december 2009. Het perceel ligt in een zone voor cultureel. De aanleg en het gebruik als parking is strijdig met de bestemmingsvoorschriften.

Volgens heeft zijn firma het betrokken perceel genivelleerd. De werken zijn uitgevoerd in 2009. De firma heeft nooit een vergunning gezien. De had de toelating om het gebouw dat er in het verleden stond, te slopen. Ze hebben het perceel niet verhard noch opgehoogd. Het perceel werd genivelleerd met gemalen steengruis.

Door de gemeente werd een herstellvordering opgemaakt. Het bestuur vordert het volgende herstel

- Het herstel in de oorspronkelijke staat evenals de staking van het strijdig gebruik onder verbeurte van een dwangsom van 50 euro per dag vertraging bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn:
  - o De staking van het gebruik als parking;
  - o De verwijdering van alle steenslag en verharding op en in de grond en het opvullen van de putten met zuivere teelaarde om het te nivelleren tot het niveau van het maaiveld.
- Met uitsluiting van een bijkomende termijn in de zin van artikel 1385bis Gerechtelijk Wetboek.

- Met machtiging van het bestuur om ambtshalve in herstel in de vorige staat te voorzien.

De herstellvordering verkreeg het positief advies van de hoge raad voor het handhavingsbeleid. Uit de behandeling van de zaak ter zitting blijkt – zo gaf ook de eiser tot herstel toe – dat de herstellvordering thans zonder voorwerp is.

3.2. Grond van de zaak

Het bij artikel 6.1 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden gewaarborgde recht op een eerlijke behandeling van de zaak houdt in dat de beslissing op de strafvordering melding maakt van de overwegingen die de rechtbank van de schuld of onschuld van de beklaagde hebben overtuigd en dat zij minstens de voornaamste redenen aangeeft waarom de tenlasteleggingen al dan niet bewezen worden verklaard, ongeacht of een conclusie wordt ingediend. Het recht op een eerlijke behandeling van de zaak houdt in dat, ook bij ontstentenis van een conclusie, de beslissing omtrent de schuld met redenen wordt omkleed (Cass. 8 juni 2011 (P.11.0570.F), N.C. 2012/2, 170-171 en AC 2011, nr. 391, Cass. 29 mei 2012 (P.11.2037.N), N.C. 2013, 131-132). De rechter voldoet aan deze verdragsrechtelijke verplichting door vast te stellen dat de beklaagde de gegrondheid van de strafvordering niet betwist of door de concrete redenen te vermelden, zij het op beknopte wijze, die hem hebben overtuigd van zijn onschuld of schuld (Cass. 5 juni 2012 (P.11.092.N), N.C. 2013, 132 (met noot L. HUYBRECHTS) en Cass. 23 oktober 2012 (P.2012.0300.N)).

Volgens artikel 6.1.5 van de VCRO zijn, onverminderd de bevoegdheden van de agenten en de officieren van gerechtelijke politie, de stedenbouwkundige inspecteurs, de andere door de Vlaamse Regering aangewezen ambtenaren, alsmede de door de gouverneur aangewezen ambtenaren van de provincie en van de gemeenten of intergemeentelijke samenwerkingsverbanden in zijn provincie, bevoegd om de in deze titel omschreven misdrijven op te sporen en vast te stellen door een proces-verbaal. De processen-verbaal waarin de in deze titel omschreven misdrijven worden vastgesteld gelden tot bewijs van het tegendeel.

De strafrechtelijke aansprakelijkheid van de rechtspersoon geldt voor alle misdrijven die gepleegd werden ter verwezenlijking van het doel, ter waarneming van zijn belang of voor zijn rekening en dus ook voor stedenbouwmisdrijven.

- Wat de materiële toerekening betreft moet er een intrinsiek verband zijn tussen het misdrijf enerzijds en de verwezenlijking van het doel van de rechtspersoon en de waarneming van de belangen van de rechtspersoon anderzijds.
- Wat het intentioneel element van het misdrijf betreft moet worden aangetoond dat het misdrijf voortkomt uit een opzettelijke beslissing genomen binnen de rechtspersoon of dat er een nalatigheid is op het niveau van de rechtspersoon die in causaal verband staat met het misdrijf. Men beoogt de hypothese waarin een gebrekkige interne organisatie van de rechtspersoon, onvoldoende opleiding of begeleiding van het personeel, onvoldoende veiligheidsmaatregelen of onredelijke budgettaire beperkingen de voorwaarden gecreëerd hebben die het misdrijf mogelijk hebben gemaakt.

Een occasionele tekortkoming kan de rechtspersoon niet worden toegerekend: zelfs binnen de meest zorgvuldig georganiseerde rechtspersoon kan een misdrijf nooit helemaal worden uitgesloten. De rechtbank kan zich voor het vaststellen van het moreel element steunen op de gedragingen van de bestuursorganen van de rechtspersoon of haar gezagsdragers, die onder meer een natuurlijke persoon kunnen zijn. Als het strafbaar feit door een vennootschap is gepleegd is het opzet genoegzaam bewezen door de vaststelling dat de leidinggevende organen kennis hadden van het opzet om de schuldige handeling te stellen en daarmee hebben ingestemd. Het opzet van de rechtspersoon kan ook worden afgeleid uit zijn kennis van eerder vastgestelde inbreuken op dezelfde regelgeving. Zodra de rechtspersoon weet heeft van een inbreuk, moet hij er alles aan doen om herhaling van deze inbreuk in de toekomst te voorkomen.

- Wat betreft de natuurlijke persoon moet er worden onderzocht of de natuurlijke persoon wel enige invloed kon aanwenden om de overtredingen van de wet te beletten of te voorkomen. Er moet ook aan de natuurlijke persoon een individuele fout kunnen worden aangewreven.

Van enige decumul van strafrechtelijke verantwoordelijkheid kan slechts sprake zijn indien aan drie cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- de rechtspersoon moet strafrechtelijk verantwoordelijk zijn voor het misdrijf uitsluitend wegens het optreden van de geïdentificeerde natuurlijke persoon;
- de natuurlijke persoon mag het misdrijf niet wetens en willens hebben gepleegd;
- de rechtspersoon moet een zwaardere fout hebben begaan dan de natuurlijke persoon;

Het Hof van Cassatie stelde al dat artikel 5, tweede lid van het Strafwetboek, dat de gevallen regelt waarin de verantwoordelijkheid van een natuurlijk persoon en van een rechtspersoon in het geding zijn wegens eenzelfde misdrijf, een strafuitsluitingsgrond invoert voor degene die de minst zware fout heeft begaan. Die verschoningsgrond kan gelden voor de dader van het door onvoorzichtigheid of onachtzaamheid gepleegde misdrijf en niet voor degene die willens en wetens heeft gehandeld (lees en vergelijk : Cass. 08 november 2006, T. Strafr., 2007, 261).

In de aan het arrest van 8 november 2006 voorafgaande conclusie van advocaat-generaal wordt duidelijk gesteld dat om vast te stellen of de natuurlijke persoon "de fout wetens en willens heeft begaan" de rechter moet letten op diens concrete geestesgesteldheid op het ogenblik waarop hij de handeling die zijn verantwoordelijkheid in het gedrang brengt stelde, en niet op de wettelijke kwalificatie van het feit. Hierdoor wordt de functie van een natuurlijk persoon, die van hem een goed ingelicht persoon maakt of iemand die dit zou moeten zijn en die hem een verplichting tot handelen geeft, een doorslaggevend criterium. "Wetens" slaat dan op het bewust of met kennis van zaken handelen terwijl "willens" wijst op de afwezigheid van een rechtvaardigingsgrond. De vaststelling dat een natuurlijke persoon bewust en buiten elke dwang, dit is wetens en willens, zij het in belang van de rechtspersoon het hem ten laste gelegde feit heeft gepleegd, volstaat om hem te veroordelen.

A

Gelet op de materiële gegevens van de strafdossiers, de verklaringen van eerste beklagde beklagde alsook uit de behandeling van de zaak ter terechtzitting, is naar oordeel van de rechtbank afdoende gebleken dat beklagden zich schuldig hebben gemaakt aan de feiten vermeld onder de tenlastelegging en dienen deze feiten hen dan ook te worden toegerekend. Beklagden hebben immers een terrein aangelegd en gebruikt voor het parkeren van voertuigen van klanten en personeel van de nabijgelegen   Uit de aan het strafdossier gevoegde foto's blijkt duidelijk dat het terrein specifiek is ingericht al klanten- en personeelsparking van de nabijgelegen   Zie bijvoorbeeld de foto stuk 161 van het strafdossier, gemaakt op 04.08.2016. Aan de parking hangt het bordje: "hier parkeren kan alleen door klanten van de   tijdens de duur van hun aankopen. Buiten de openingsuren van de supermarkt wordt deze parking gesloten!". Dit wijst niet op 'sporadisch gebruik van het terrein als parking' zoals beklagden voorhouden.

Uit de foto's blijkt ook dat het gemalen steenpuin werd gestort, niet met het oog op het egaliseren van het terrein – wat met zuivere teelaarde had dienen te gebeuren – doch met het oog om het parkeren op het terrein te faciliteren. De verleende sloopvergunning van 30.07.2009 verleent aan beklagden niet de toelating om het perceel te verharderen of te nivelleren met steenpuin.

Uit het eigen onderzoek van de Hoge Raad voor de vergunningsbetwistingen is bovendien gebleken dat, na vergelijking van diverse luchtfoto's, dat de percelen sinds de sloopvergunning van 30 juni 2009 van langzaam meer verhard worden. Op de luchtfoto van 2014 is voor het eerst verharding van het achterliggende perceel   zichtbaar. Dit wijst op de duidelijke intentie van beide beklagden om de terreinen in te richten en gewoonlijk te gebruiken als parking voor de

Daar de feiten duidelijk wetens en willens werden gepleegd – beklagden vroegen doch verkregen op geen enkel moment de vergunning om een parking aan te leggen noch van het college van burgemeester en schepenen, noch door de bestendige deputatie – kan er van enige decumul geen sprake zijn.

3.3. Straftoemeting

De straf moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van beklagden zoals die blijkt uit hun strafrechtelijk verleden, gezinstoestand en arbeidssituatie, voor zover de rechtbank gekend. Niettemin dient de straftoemeting niet enkel de vergeldingsbehoefte te dienen, doch moet deze ook oog hebben voor de speciale preventie. De sanctionering moet dan ook van aard zijn de beklagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken.

De feiten zijn ernstig. De beklagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De beklagden mogen hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – laten prevaleren. Dit alles klemt des te meer daar beklagden verschillende malen door de overheid werd aangemaand om de situatie te regulariseren.

Eerste beklagde heeft een blanco strafregister. Tweede beklagde heeft een blanco strafregister.

Beklaagden verzoeken de rechtbank om hen de gunst van de opschorting toe te staan. Het openbaar ministerie adviseert positief m.b.t. de vraag tot opschorting. De gunst van de opschorting is te dezen te verlenen rekening houdende met:

- de omstandigheid dat de beklagden zich in het verleden nooit schuldig hebben gemaakt aan wederrechtelijke daden, zoals blijkt uit hun blanco strafregister, zodat de hoop gewettigd is dat beklagden niet zullen hervallen;
- beklagden tijdens de behandeling van de strafzaak de plaats in zijn oorspronkelijke staat heeft hersteld;
- de maatregel van aard is om hun sociale integratie niet in het gedrang te brengen.

Beklaagden dienen wel te beseffen dat de bewezen verklaarde feiten op generlei wijze kunnen getolereerd worden en onder geen beding voor herhaling vatbaar zijn. De opschorting zal beklagden er hopelijk toe aanzetten zich in de toekomst beter te gedragen, daar zij moeten weten dat bij een volgende veroordeling de thans verleende opschorting kan herroepen worden. De duur van de opschorting wordt, gelet op de relatieve ernst van de feiten, vastgesteld op drie jaar. De beklagde betuigden ter terechtzitting van 20 november 2017 hun instemming met de maatregel.

4. BEOORDELING OP BURGERLIJK GEBIED

De rechtbank stelt vast dat de herstellvordering zonder voorwerp is.

De eiser tot herstel is niet gerechtigd op de door haar gevorderde rechtsplegingsvergoeding van 1.440 euro, daar dit niet wettelijk voorzien is (zie: F. VAN VOLSEM, "De rechtsplegingsvergoeding in strafzaken: zeven jaar rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en het Hof van Cassatie", in X., *Efficiënt procederen voor een goede rechtsbedeling*, Wolters Kluwer Belgium, Mechelen, 2016, 636-640).

5. TOEGEPASTE WETTEN

De bijzondere wetten zoals vermeld in punt 1. Tenlastelegging;
Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;
Wetb. van strafvordering, art. 162, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194, 195;
Strafwetboek, art. 2, 50, 66;
Art. 6 Programmawet II van 27.12.2006;
Wet van 29 juni 1964, art. 3 en 6; gew.W. 10.2.1994 & W.22.3.99; (opschorting);
Wet van 17.4.1878, art. 3 en 4; burg. wetb. art. 1382.

UITSpraak

DE RECHTBANK BESLIST OP TEGENSPRAAK

OP STRAFGEBIED

1.

De rechtbank **VERKLAART** de eerste beklagde **SCHULDIG** aan de feiten omschreven onder de hierboven vermelde tenlastelegging;

De rechtbank **GELAST** de **OPSCHORTING** van de uitspraak van de veroordeling van eerste beklagde gedurende een proeftermijn van drie jaar, daar het feit niet van aard schijnt te zijn dat het gestraft moet worden met een hoofdstraf van meer dan vijf jaar correctionele gevangenisstraf of een zwaardere straf, de tenlastelegging bewezen is verklaard en eerste beklagde nog geen veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden heeft opgelopen en er gronden zijn om aan te nemen dat eerste beklagde zich aan de misdrijven zoals deze waarvoor hij werd schuldig verklaard niet meer zal schuldig maken.

Vergoeding

Legt de eerste beklagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van 51,20 euro overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij KB van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012).

* * *

2.

De rechtbank **VERKLAART** de tweede beklagde **SCHULDIG** aan de feiten omschreven onder de hierboven vermelde tenlastelegging;

De rechtbank **GELAST** de **OPSCHORTING** van de uitspraak van de veroordeling van tweede beklagde gedurende een proeftermijn van drie jaar, daar het feit niet van aard schijnt te zijn dat het gestraft moet worden met een geldboete van meer dan 120.000 euro, de tenlastelegging bewezen is verklaard en tweede beklagde nog geen veroordeling tot een criminele of tot een geldboete van meer dan 12.000 euro heeft opgeëpen en er gronden zijn om aan te nemen dat de beklagde zich aan de misdrijven zoals deze waarvoor zij werd schuldig verklaard niet meer zal schuldig maken.

Vergoeding

Legt de tweede beklagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **51,20 euro** overeenkomstig artikel 91, 2de lid en 148 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij KB van 13 november 2012 (B.S. 29/11/2012).

* * *

Kosten

VEROORDEELT de eerste en de tweede beklagde **hoofdelijk** tot de gerechtskosten, tot op heden begroot op de som van **269,79 euro**.

F

OP BURGERLIJK GEBIED

De rechtbank stelt vast dat de herstelvordering zonder voorwerp is.

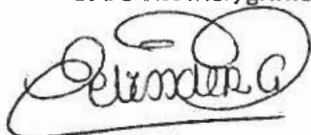
De rechtbank wijst de vordering van de eiser tot herstel tot betaling van een RPV af.

Alles gebeurde in de Nederlandse taal overeenkomstig de wet van 15 juni 1935.

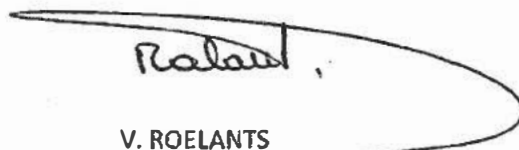
Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van
TWEEËNTWINTIG JANUARI TWEEDUIZEND ACHTTIEN

Aanwezig:

V. Roelants, rechter, voorzitter van de D13M kamer,
V. Kochuyt, substituut Procureur des Konings,
G. De Visscher, griffier,

G. DE VISSCHER

V. ROELANTS

Voor eensluidend afschrift afgeleverd
aan het Openbaar Ministerie.
Dendermonde, de 25-01-2018
De Griffier-Heeft van dienst,

E. APERS
Griffier

